

китѣ наши мечти и желанія нѣма да принесатъ никакви утѣшителни резултати.“¹⁾

Тъкмо година слѣдъ политическата дѣлба, която извърши надъ „турската империя“, безъ да вземе мнѣнието на нейния сайбия, Л. Каравеловъ измѣни терминологията: „Само Дунавската федерация (к. н. р.) ще бжде въ състояние да ошастливи и българитѣ, и ромжнитѣ, и сърбитѣ. Който е неприятель на тая федерация, той е неприятель и на своятъ народъ“.²⁾

Терминологията всѣки пжтъ крие опрѣдѣлено, конкретно съдържание. Конфедерацията повече пригаждаше на единъ неопрѣдѣленъ, не ясенъ (vague) либераленъ политически възгледъ, отколкото федерацията, която съдържа по-друго политическо, гражданско съдържание; федерацията, съ други думи, е не сжщиятъ съюзъ, какъвто е конфедерацията; федерацията е прѣдимно економически съюзъ, който влече слѣдъ себе си и голѣма политическа гаранция за свободно влизанитѣ въ него държави, когато конфедерацията по своята сжщностъ е единъ политически съюзъ безъ економически връзки.

Проблемата за формата на бждащото държавно устройство, което ще донесе революцията, Христо Ботйовъ рѣшаваше въ послѣдния смисълъ, безъ да си служи съ сжщата терминология.

Ето неговото, по-пълно изразено гледище върху конфедеративната идея.

¹⁾ „Ние мислимъ да раздѣлимъ турската империя (слѣдователно и маджарското кралство) така: България, Тракия и Македония ще да съставятъ едно цѣло, а Сърбия, Босна, Херцеговина, Кроація, Черна Гора, Стара Сърбия, Банатъ, Срема, Бачка и пр., ще да съставятъ друго цѣло; Ромжния ще добие Едресъ, Трансилвания и восточни Банатъ; Гърция ще да вземе Тесалия, Епиръ, островитѣ и часть отъ М.-Азия; Албания ще бжде независима; а Цариградъ ще да бжде свободенъ градъ“.
(в. Свобода, 1872. бр. 43).

²⁾ в. Независимость, 1873. бр. 25.